

Πατερικές διδαχές για την Θεία Λειτουργία

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Αυγούστου 3, 2014

Ό

ρῶσος **συγγραφέας Νικολάϊ**

Βασίλιεβιτς Γκόγκολ στοχαζόμενος στην θεία Λειτουργία έγραφε «Ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι, σύμφωνα μέ μία θεώρηση, ἡ διαρκής ἐπανάληψη τῆς ὑπέρτατης ἐκδηλώσεως ἀγάπης, πού φανερώθηκε “ἐφ’ ἅπαξ” γιά χάρη μας... Ὅποιος θέλει νά προκόψει καί νά γίνει καλύτερος, πρέπει νά συμμετέχει ὅσο τό δυνατόν πίο συχνά στή θεία Λειτουργία, καί μάλιστα νά συμμετέχει προσεκτικά καί βιωματικά. Ἡ Λειτουργία, ἀδιόρατα καί μυστικά, οἰκοδομεῖ καί καταρτίζει τό χριστιανό. Κι ἂν ἡ κοινωνία μας δέν ἔχει ὀλότελα ἀποσυντεθεῖ καί ἐρειπωθεῖ, ἂν οἱ ἄνθρωποι δέν χωρίζονται ἀπό θανάσιμο καί ἄσβεστο μῖσος, ἡ μυστική αἰτία εἶναι ἡ θεία Λειτουργία, πού θυμίζει στόν καθένα μας τήν ἀγία, τήν οὐράνια ἀγάπη πρὸς τόν ἀδελφό»¹.

Ό

ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας ἐρμηνεύοντας

τὴν Θεία Λειτουργία λέγει «Ἔργο τῆς ἱερουργίας τῶν θείων μυστηρίων εἶναι ἡ μεταβολή τῶν προσφερομένων δώρων σέ σῶμα καί αἷμα Χριστοῦ. Ὁ δέ σκοπός εἶναι ὁ ἀγιασμός τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι μέ τήν λήψη τῶν μυστηρίων αὐτῶν παίρνουν τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν τους, τήν κληρονομία τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καί τά παρόμοια ἀγαθά. Προπαρασκευαστικά καί συντελεστικά γιά τό ἔργο καί τό σκοπό αὐτό εἶναι, προσευχές, ψαλμωδίες, ἀναγνώσεις τῶν ἁγίων Γραφῶν, καί γενικά ὅλα ὅσα ἱερά γίνονται καί λέγονται πρίν καί μετά τόν ἀγιασμό τῶν τιμίων δώρων. Διότι ἂν καί ὁ Θεός μᾶς δίνει δωρεάν ὅλα τά ἅγια πράγματα καί δέν συνεισφέρουμε προηγουμένως ἐμεῖς τίποτε σ’ Αὐτόν, ἀλλά εἶναι ὅλα ἀπολύτως δικά Του δωρήματα, ἐντούτοις ἀπαιτεῖ ἀναγκαστικά ἀπό ἐμᾶς νά γίνουμε ἱκανοί νά τά δεχτοῦμε καί νά τά φυλάξουμε, καί δέν μᾶς κάνει μετόχους τοῦ ἀγιασμοῦ, ἂν δέν ἔχουμε τέτοια διάθεση. Αὐτό τό φανέρωσε ὁ Θεός στήν παραβολή τοῦ Σπορέως. Διότι λέγει “Βγῆκε ὁ Σπορέυς”, ὄχι γιά νά ὀργώσει τή γῆ, ἀλλά “γιά νά σπείρει”, δείχνοντας ὅτι τό ὄργωμα καί ὅλη ἡ προετοιμασία πρέπει νά ἔχουν γίνει ἀπό ἐμᾶς»².

Ὁ

ὄσιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς μιλώντας για

τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Λατρεία σημειώνει «Διὰ τῆς βιώσεως αὐτῆς τῆς λατρείας καὶ λατρευτικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, οἰκοδομεῖται τὸ πρόσωπο τοῦ χριστιανοῦ, δηλαδή τὸ πρόσωπον τοῦ κατὰ χάριν θεανθρώπου μέχρις ὅτου κατακτήσῃ “εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ”. Ἡ ὁδὸς τῆς λατρείας εἶναι ἡ πλέον ἀσφαλὴς ὁδὸς καὶ ἡ ἄσκησις τῆς ἡ πλέον σωτήριος γιὰ τὸν ἄνθρωπον. Κάθε προσευχὴ

καὶ ἱκεσία, κάθε δάκρυ καὶ κραυγὴ, κάθε ὄδυρμός καὶ ἐξομολόγησις, εἶναι μία νέα πέτρα εἰς τὴν οἰκοδομήν καὶ τὴν ἐν χάριτι θεανθρωπίνην αὔξησιν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ἔργον αὐτὸ τῆς κατὰ χάριν θεανθρωπίνης αὐξήσεώς μας διὰ τῶν προσευχῶν καὶ τῆς λατρείας τῆς Ἐκκλησίας γίνεται πάντοτε μετὰ τῶν ἁγίων καὶ ὑπὸ τὴν χειραγώγησίν των, διότι οὗτοι εἶναι “οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ” πού μᾶς ὀδηγοῦν εἰς τὸν θεανθρώπινον προορισμὸν τῆς ἀνθρωπίνης μας ὑπάρξεως»³.

Ὁ

ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος σέ ὁμιλία

του στὴν “Πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴ” παρατηρεῖ «Πολλοὶ μεταλαμβάνουν τὴν θυσία αὐτὴ

μία φορά τὸν χρόνον, ἐνῶ ἄλλοι δύο καὶ ἄλλοι πολλές φορές. Τί λοιπόν; Ποιούς θά ἀποδεχθοῦμε;

αὐτούς πού μεταλαμβάνουν μία φορά; αὐτούς πού πολλές φορές; αὐτούς πού λίγες; Οὔτε

αὐτούς πού μεταλαμβάνουν μία φορά, οὔτε αὐτούς πού πολλές φορές, οὔτε αὐτούς πού λίγες, ἀλλά ἐκείνους πού μεταλαμβάνουν μέ καθαρὴ συνείδηση, μέ καθαρὴ καρδιά καὶ μέ βίον ἀνεπίληπτον. Ὅσοι εἶναι τέτοιοι, ἅς πλησιάζουν πάντοτε• ἐνῶ ὅσοι δὲν εἶναι τέτοιοι, ἅς μὴ προσέρχονται οὔτε μία φορά. Γιατί ἄραγε; Διότι λαμβάνουν γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς καταδίκη καὶ κατάκρισι καὶ κόλασι καὶ τιμωρία»⁴.

Ὁ

ὄσιος Θεόγνωστος θά σημειώσῃ «Στὴ θεία

Λειτουργία δέ θυσιάζεται τὸ σῶμα τοῦ Θεοῦ Λόγου πού ἔχει ἀναληφθεῖ στὸν οὐρανὸ, κατεβαίνοντας ἀπὸ ἐκεῖ, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ ἄρτος καὶ ὁ ἴδιος ὁ οἶνος μεταβάλλονται σέ σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ, καθὼς ἱερουργοῦνται μέ πίστη καὶ φόβον καὶ πόθον καὶ εὐλάβεια

ἀπὸ ὅσους ἔχουν ἀξιωθεῖ τὴν θεία ἱερωσύνη, καὶ δέχονται αὐτὴ τὴν μεταβολὴν μέ τὴν ἐνέργεια καὶ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δέ γίνεται σῶμα διάφορον ἀπὸ αὐτὸ τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ ὁ ἄρτος μεταβάλλεται σέ αὐτὸ τὸ ἴδιο σῶμα καὶ γίνεται

πρόξενος άφθαρσίας, χωρίς νά φθείρεται»5.

1.N.B.

Γκογκόλ "Στοχασμοί στη θεία Λειτουργία", Έκδ. Ί. Μ. Παρακλήτου σελ. 13, 148

2.

Άγ. Νικολάου Καβάσιλα "Έρμηνεία τής Θείας Λειτουργίας", Έκδ. Τό Περιβόλι τής Παναγίας σελ. 21

3. Άρχιμ. Ίουστίνου Πόποβιτς "[Η Όρθόδοξος Έκκλησία και ό Οικουμενισμός](#)", Έκδ. Όρθόδοξος Κυψέλη σελ. 123

4. Άγ.

Ίωάννου Χρυσοστόμου Ε.Π.Ε. τόμ. 25 σελ. 39

5.

"Φιλοκαλία", Έκδ. Τό Περιβόλι τής Παναγίας σελ. 343

(Πηγή: "Όρθόδοξος
Τύπος", 13/06/2014)